
ÇEVİRİLER

**AIHM'İN SİĞİNMA TALEBİ REDDEDİLEN İRAN
VATANDAŞININ SINIRDIŞI İŞLEMLERİ
TAMAMLANINCAYA KADAR İDARİ GÖZETİM ALTINDA
TUTULMASINI AIHS'İN 5. MADDESİNİN İHLALI SAYAN
11.12.2012 TARİHLİ KARARININ TÜRKÇE
TERCÜMESİ**

Prof. Dr. Nuray EKŞİ*

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi
İkinci Daire

ATHARY v. TÜRKİYE
(Başvuru no. 50372/09)

KARAR

STRASBOURG

11 ARALIK 2012

Bu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen şartlarla kesinleşecektir. Karar, redaksiyona tâbi tutulabilir.

*Yeditepe Üniversitesi Hukuk Fakültesi Milletlerarası Özel Hukuk Anabilim Dalı,
İstanbul, Türkiye, nurayeksi@gmail.com; neksi@yeditepe.edu.tr

Athary v. Türkiye davasında,

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Daire)

Danutė Joćienė (başkan),

Peer Lorenzen,

Dragoljub Popović,

Işıl Karakaş,

Nebojša Vućinić,

Paulo Pinto de Albuquerque, hakimler,

ve zabit katibi Stanley Naismith'in katılımıyla oluşan Daire, 20 Kasım 2012 tarihinde gerçekleştirilen özel müzakere sonucunda aynı gün kabul edilen aşağıdaki kararı vermiştir.

USUL

1. Dava, İran vatandaşı Hamid Athary'nin ("başvuran") Temel Hakların ve Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı 18 Eylül 2009 tarihinde yaptığı (no. 50372/09) başvuruya ilişkindir.

2. Aynı gün davanın karara bağlanmasının havale edildiği Daire Başkanı, tarafların menfaati ve Mahkeme önündeki yargılamanın usulüne uygun bir şekilde yürütülmesi için, AIHM'in İç Tüzüğü'nün 39. maddesine istinaden, bir sonraki bildirim kadar başvuranın İran'a geri gönderilmemesi hususunda Türk Hükümeti'ni bilgilendirmiştir. 10 Mayıs 2012 tarihinde, Daire Başkanı, başvurana Hollanda'da ikamet izni verilmesi ve 14 Nisan 2010 tarihinde bu ülkeye gitmesi sebebiyle ihtiyati tedbir kararının kaldırılmasına karar vermiştir.

3. Başvuran, İstanbul'da avukatlık yapan Sinem Uludağ tarafından temsil edilmektedir. Türk Hükümeti ("Hükümet") kendi vekilleriyle temsil edilmektedir.

4. 11 Mart 2010 tarihinde başvuru Hükümete bildirilmiştir. Aynı zamanda başvurunun kabuledilebilirliği ve esasının birlikte incelenmesine karar verilmiştir (madde 29 § 1).

MADDİ VAKIALAR

I. DAVAYA İLİŞKİN OLAYLAR

5. Başvuran 1973 yılında doğmuştur ve Hollanda'da yaşamaktadır.
6. Başvuran, İran'da siyasi rejim muhalifidir. 17 Aralık 2004 tarihinde Türkiye'ye girmiştir. Daha sonra Türk yetkililerine sığınma talebinde bulunmuştur ve mülteci statüsünün tanınması için Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne ("BMMYK") başvurmuştur.
7. 11 Mart 2005 tarihinde başvuran, sığınma başvurusu karara bağlanıncaya kadar Konya'da yaşaması için kendisine geçici oturma izni verildiği konusunda bilgilendirilmiştir. Başvuran, talimata uymamış ve İstanbul'da kalmaya devam etmiştir.
8. 30 Temmuz 2007 tarihinde, başvuran, uyuşturucu maddelere ilişkin bir suçtan dolayı tutuklanmıştır. Daha sonra suçlu bulunmuş ve onsekiz ay hapse mahkum edilmiştir.
9. BMMYK, 25 Ağustos 2007 tarihinde başvurana mülteci statüsünü tanımıştır ve 6 Şubat 2008 tarihinde kararını, Türk makamlarına bildirmiştir. BMMYK, ceza davası bittikten sonra, başvuranın, üçüncü ülkeye yerleştirilmesi süreci tamamlanıncaya kadar başvurana geçici oturma izni verilmesini istemiştir.
10. 29 Aralık 2008 tarihinde başvuran hapisten tahliye edilmiştir ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Kumkapı Yabancılar Geri Gönderme Merkezi'ne yerleştirilmiştir.
11. Belirlenemeyen bir günde ulusal makamlar, başvuranın, Türkiye'ye sığınma talebinin reddedilmesine karar vermiştir. Bu karar, 2 Ocak 2009 tarihinde başvurana tebliğ edilmiştir ve başvuran aynı tarihte bu karara itiraz etmiştir.
12. Başvuranın yaptığı itiraz, 22 Temmuz 2009 tarihinde reddedilmiştir. Ayrıca 24 Temmuz 2009 tarihinde başvuranın geçici ikamet izni talebi de reddedilmiştir.
13. İçişleri Bakanlığı, İstanbul Valiliği'ne gönderdiği 7 Eylül 2009 tarihli yazısıyla, başvuranın sınırdışı edilmesini istemiştir. Bu yazıda, başvuranın hangi ülkeye sınırdışı edileceği konusunda bir açıklama yapılmamıştır.

14. BMMYK, 14 Eylül 2009 tarihinde, Türk makamlarından, sığınmacı statüsünde olmasa bile başvurana insani sebeplerle geçici ikamet izni verilmesini istemiştir.

15. 5 Kasım 2009 tarihinde İçişleri Bakanlığı, İstanbul Valiliğine, insani sebeplerle başvuranın sınırdışı edilmesi kararını icra etmemesi ve BMMYK, başvurana üçüncü ülkeye yerleştirene kadar başvurana Kumkapı Merkezi'nde tutmaya devam etmesi talimatını vermiştir. İçişleri Bakanlığı, başvuranın uyuşturucu maddeye ilişkin suçtan dolayı mahkum edilmesi sebebiyle kamu düzeni ve kamu sağlığını tehdit ettiği için bu kararın alındığını da eklemiştir.

16. BMMYK, 10 Mart 2010 tarihinde, ulusal makamları, Hollanda'nın başvurana mülteci statüsü verdiği konusunda bilgilendirmiş ve başvuranın bu ülkeye gitmesi için izin verilmesini talep etmiştir.

17. 14 Nisan 2010 tarihinde başvuran Türkiye'den ayrılmıştır.

18. Bu arada, 2010 yılında belirlenemeyen bir tarihte, başvuran, Kumkapı Merkezi'nde tutulması sebebiyle Ankara İdare Mahkemesi'de dava açmıştır.

19. Ankara İdare Mahkemesi, 1 Haziran 2010 tarihinde davayı reddetmiş ve idari makamların başvurana idari gözetim altında tutma kararının hukuka uygun olduğuna karar vermiştir. Başvuran, sınırdışı süreci ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararı uyarınca kamu düzeni ve kamu güvenliği sebebiyle idari gözetim altında tutulmuştur.

II. İLGİLİ MİLLETLERARASI METİNLER, İÇ HUKUK VE UYGULAMA

20. İç hukuka ve uygulamaya ilişkin açıklama *Abdolkhani ve Karimnia v. Türkiye* (no. 30471/08, §§ 29-44, ECHR 2009-... (alıntılar)) davasında verilen kararda bulunabilir.

21. BMMYK'nın 2012 İdari Gözetim Koşulları Kılavuz Kuralları'nın (Sığınmacıları İdari Gözetim Altında Tutma ve İdari Gözetime Alternatif Durumlara Uygulanacak Kriterler ve Standartlara İlişkin Kılavuz Kurallar) 32 ve 33. paragraflarına göre:

“32. (...) sırf sığınma talebinde bulundu diye bir kişinin idari gözetim altına alınması milletlerarası hukuka göre yasal değildir. Sığınma talebinde bulunanların yasa dışı ülkeye girişi ve kalışı, devletlere kendiliğinden idari gözetim veya başka bir şekilde seyahat özgürlüğünü sınırlama hakkını vermez. Sığınma başvurularını engellemek veya sığınma başvurularının takibinden caydırmak amacıyla idari gözetim altına alma, uluslararası normlara aykırıdır. Üstelik, idari gözetim, cezai tedbir veya yasadışı giriş ve kalışlar için disiplin yaptırımı olarak da uygulanamaz. 1951 Cenevre Konvansiyonu'nun 31. maddesi kapsamında cezai yaptırım teşkil etmesinin dışında idari gözetim, uluslararası insan hakları hukukunu ihlâl eden toplu cezalandırmaya da yol açabilir.

33. Genel kural olarak, sığınma talepleri reddedildiğinde ülkeden çıkarılmaları için bulunmayacakları gerekçesiyle sığınma prosedürü devam ederken sığınma talebinde bulunanların sınırdışı edilmek üzere idari gözetim altına alınması hukuka aykırıdır. Sınırdışı amacıyla idari gözetim, sığınma başvurusu nihai olarak karara bağlanıp başvurunun reddedilmesi halinde mümkündür. Ancak sığınma başvurusu yapan kişinin mahkemeye başvurması veya sığınma talebinde bulunması, ülkeden çıkarılması sonucunu doğuracak sınırdışı veya geri gönderme kararını engellemek veya geciktirmek için yapılmışsa, yetkililer, sığınma başvuruları incelenirken kaçmalarını engellemek amacıyla idari gözetimin –somut olay açısından gerekli ve orantılı– olduğuna karar verebilirler”.

22. Avrupa Birliği Konseyi'nin 2005/85/EC sayılı ve 1 Aralık 2005 tarihli Mülteci Statüsünün Verilmesi ve Geri Alınmasında Usullere İlişkin Asgari Standartlar Yönergesi'nin 18. maddesine göre:

“Üye devletler, sığınma talep eden kişiyi, sırf sığınma talep etmesi sebebiyle idari gözetim altında tutamaz”.

HUKUK

I. BAŞVURANIN SINIRDIŞI EDİLME TEHDİDİ SEBEBİYLE SÖZLEŞME'NİN 2., 3. VE 13. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

23. Başvuran, İran'a sınırdışı edilmesinin, kötü muamele ve ölüm gerçek riski ile karşı karşıya kalmasına yolaçacağını belirterek Sözleşme'nin 2. ve 3. maddeleri kapsamında şikayette bulunmuştur. Başvuran ayrıca, 2. ve 3. maddeler bağlamında, sınırdışı edilmesini engellemek için yetkili makamlara etkin başvuru hakkının olmadığını öne sürmüştür.

24. Hükümet, başvuranın bu iddialarına itiraz etmiştir.

25. Mahkeme, başvurunun bu kısmının, başvuranın, Türkiye'den İran'a sınırdışı edilmesi olasılığına ilişkin olduğunu tespit etmiştir. Mahkeme ayrıca, Türk Hükümeti'nin, başvuranın İran'a sınırdışı edilmesini engellemek amacıyla Mahkeme tarafından verilen ihtiyati tedbir kararına uyduğunu ve sınırdışı kararını icra etmediğini belirlemiştir. Üstelik, 14 Nisan 2010 tarihinde, başvuran, Türkiye'den ayrılmış ve Hollanda'ya gitmiştir. Bu şartlar altında, Mahkeme, başvuranın 34. madde kapsamında Sözleşme'nin 2., 3. ve 13. maddelerinin ihlâl edilmesi sebebiyle mağdur olduğunu iddia edemeyeceği sonucuna varmaktadır (bkz. *mutatis mutandis*, *Alipour ve Hosseinzadgan v. Türkiye*, no. 6909/08, 12792/08 ve 28960/08, §§ 49-52, 13 Temmuz 2010, ve *D.B. v. Türkiye*, no. 33526/08, § 43, 13 Temmuz 2010).

26. Dolayısıyla başvurunun bu kısmı açıkça dayanaktan yoksundur ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3(a) ve 4. paragraflarına göre reddedilmiştir.

II. SÖZLEŞME'NİN 5. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

27. Başvuran, özgürlüğünden yasadışı yoksun bırakıldığı, idari gözetim altına alınmasının sebepleri konusunda bilgilendirilmediği ve iç hukukta idari gözetim kararına karşı etkin başvuru yolunun öngörülmemesi sebebiyle etkin başvuru hakkının bulunmadığı iddiasıyla Sözleşme'nin 5. maddesinin 1., 2. ve 4. paragraflarının ihlâl edildiğini öne sürmüştür.

A. Kabul edilebilirlik

28. Mahkeme bu iddiaların, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3(a) paragrafı kapsamında açıkça dayanaksız olmadığı kanaatindedir. Ayrıca bu iddialar, diğer herhangi bir sebepten dolayı da kabul edilemez nitelikte değildir. Bu sebeple, bu iddiaların kabul edilebilir nitelikte olduğuna karar verilmiştir.

B. Esas

1. Sözleşme'nin 5 § 1. Maddesinin İhlal Edildiği İddiası

29. Hükümet, başvuranın, Türkiye'den ayrılana kadar Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'nde barındırıldığını ifade etmiş ve Ankara İdare Mahkemesi'nin 1 Haziran 2010 tarihli kararı ışığında, özgürlükten yoksun bırakmanın hukuka aykırı olduğunun söylenemeyeceğini ifade etmiştir.

30. Başvuran, 29 Aralık 2008 ile 14 Nisan 2010 tarihleri arasında Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'nde idari gözetim altında tutulmasının keyfi olduğunu ve hukuki dayanaktan yoksun olduğunu belirtmiştir. Başvuran, bu bağlamda (yukarıda anılan) *Abdolkhani ve Karimnia* kararına atıfta bulunmuştur.

31. Mahkeme, aynı mağduriyeti, (yukarıda anılan §§ 125-35) *Abdolkhani ve Karimnia* davasında incelediğini ve başvuruların Kırklareli Merkezi'ne yerleştirilmelerinin özgürlükten yoksun bırakma teşkil ettiğine karar verdiğini anımsatmaktadır. Sınırdışı etmek amacıyla idari gözetim kararı alma usulü, idari gözetimin süresi ve bu sürenin uzatılması hususunda açık yasal hükümler olmaksızın, somut olayda başvuranın maruz kaldığı gibi, bir kişinin idari gözetim altına alınmasını, Mahkeme, Sözleşme'nin 5. maddesi uyarınca hukuka aykırı şekilde özgürlükten yoksun bırakma kabul etmektedir. Mahkeme, ayrıca, bir kişinin sırf sığınma talep etmesi sebebiyle idari gözetim altına alınmasının belirtilen amaçlarla bağdaşmadığı görüşündedir.

32. Mahkeme, somut davayı incelemiş ve yukarıda sözü edilen karardan ayrılmasını gerektiren herhangi bir neden bulamamıştır.

Bu sebeple Sözleşme'nin 5 § 1. maddesinin ihlâl edildiğine karar verilmiştir.

2. Sözleşme'nin 5 § 1. Maddesinin İhlal Edildiği İddiası

33. Hükümet, başvuranın, sığınmacı statüsü şartlarını yerine getirmemesi sebebiyle Kumkapı Merkezi'nde idari gözetim altına tutulduğunu ifade etmiştir. Hükümet ayrıca sığınma talebinin reddinin 2 Ocak 2009 tarihinde başvurana bildirildiğini ve aynı tarihte başvuranın Türkçe olarak elle yazdığı dilekçesiyle aynı gün bu karara itiraz ettiğini, bunun da başvuranın Türkçe konuştuğunun göstergesi olduğunu ifade etmiştir.

34. Başvuran, Kumkapı Merkezi'ne gönderilirken idari gözetim sebepleri hakkında bilgilendirilmediğini belirtmiştir. Başvuran, 2 Ocak 2009 tarihinde sığınma başvurusunun reddi konusunda bilgilendirildiğini fakat idari gözetim sebepleri hakkında bilgilendirilmediğini ve aynı tarihli dilekçesinin başvurusunun reddiyle ilgili olduğunu ifade etmiştir. Başvuran, ikamet izni talebinin 24 Temmuz 2009 tarihine kadar değerlendirilmediğini ve reddedildiğini öne sürmüştür.

35. Mahkeme, 5 § 2. madde kapsamında, tutuklanan kişiye, uygun gördüğü takdirde, tutuklamanın hukuka aykırılığı sebebiyle mahkemeye başvurabilmesi için 5 § 2. madde uyarınca teknik olmayan kolayca anlaşılabilen basit bir dille tutuklamanın maddi ve hukuki gerekçelerinin bildirilmesi gerektiğini hatırlatmaktadır. Verilen bilginin içeriğinin ve zamanlamasının yeterli olup olmadığı her somut olayın özelliklerine göre değerlendirilir. Mahkeme, 5 § 4. maddenin tutuklamayla özgürlüğünden yoksun bırakılan kişiler ile idari gözetim sebebiyle özgürlüğünden yoksun bırakılan kişiler arasında bir ayırım yapmaması sebebiyle başvuranın 2. paragraftan hariç tutulmasını gerektiren bir durum tespit etmemiştir (bkz. *Shamayev ve Diğerleri v. Gürcistan ve Rusya*, no. 36378/02, §§ 413 ve 414, ECHR 2005-III, ve *Abdolkhani ve Karimnia*, yukarıda anılan § 136).

36. Somut olayda, Mahkeme, başvuranın 29 Aralık 2008 tarihinde hapisaneden tahliye edildikten sonra Kumkapı Merkezi'ne gönderildiğini tespit etmiştir. Hükümet, Mahkemeye, başvuranın Kumkapıya gönderilmesine ve Merkez'de tutulmasına ilişkin sebeplerin gönderilme anında veya Kumkapıya yerleştirildikten kısa bir süre sonra başvurana bildirildiğine dair bir belge sunamamıştır. Türk hukukunda sığınma talebinin reddi kendiliğinden kişinin tutuklanması sonucunu doğurmadığından Hükümet'in, sığınma isteminin reddine ilişkin kararın başvurana bildirildiğine ilişkin beyanı, tutuklama sebeplerinin bil-

dirimi yerine geçmez. Ayrıca başvuru bildirim yapıldığı anda zaten beş günden beri idari gözetim altındaydı. Başvuranın idari gözetim altında tutulması sebeplerinin devamına ilişkin olarak herhangi bir belgenin dosyada olmaması sebebiyle, Mahkeme, 29 Aralık 2008 tarihinden itibaren idari gözetim altında tutulmasına ilişkin sebeplerin, başvurana ulusal makamlar tarafından bildirilmediği sonucuna varmıştır.

Bu sebeple Sözleşme'nin 5 § 2. maddesi ihlâl edilmiştir.

3. Sözleşme'nin 5 § 4. Maddesinin İhlal Edildiği İddiası

37. Hükümet, başvuranın, Kumkapı Merkezi'nde idari gözetim altında tutulması işlemine karşı idari yargı yoluna başvurabileceğini –ve gerçekten de başvurduğunu– ifade etmiştir. Hükümet böylece, başvuranın, yasadışı olarak özgürlüğünden yoksun bırakılması kararına karşı başvuru yapma olanağına sahip olduğunu öne sürmüştür.

38. Başvuran, İçişleri Bakanlığı'na 1 Kasım 2009 tarihinde yazdığı dilekçesiyle Kumkapı Merkezi'nden serbest bırakılmasını istediğini ifade etmiştir. Altmış gün içinde idari makamlar dilekçesine cevap vermediğinden 21 Ocak 2010 tarihinde Ankara İdare Mahkemesi'nde dava açtığını belirtmiştir. Ankara İdare Mahkemesi'nin 1 Haziran 2010 tarihine yani Kumkapı'dan serbest bırakılıp Hollanda'ya gidene kadar bir karar vermemesi sebebiyle hukuka aykırı olarak idari gözetim altında tutulmasına ilişkin incelemenin yeteri derecede hızlı olmadığını ifade etmiştir.

39. Mahkeme, 5 § 4. maddenin amacının, tutuklanan veya alıkonan kişilere, uygulanan tedbirin hukuka uygunluğunun mahkemede kontrol ettirme hakkını vermek olduğunu anımsatmaktadır (bkz. *mutatis mutandis*, *De Wilde, Ooms ve Versyp v. Belçika*, 18 Haziran 1971, § 76, Seri A no. 12). Alıkonulduğu esnada kişiye hukuki başvuru yolu tanınmalıdır ve bu yolla hukuka aykırılığın hızlı bir şekilde mahkeme tarafından kontrol edilmesi temin edilmelidir. Mahkemeye başvuru, gerektiğinde kişinin serbest bırakılması sonucunu doğurmalıdır. 5 § 4. maddenin gerektirdiği adli itiraz yolu, sadece teorik olarak değil fiilen de yeterli ölçüde kesin olmalıdır, aksi halde bu hükmün gerektirdiği etkililik ve erişim gerçekleşmiş olmaz (bkz. *mutatis mutandis*, *Z.N.S. v. Türkiye*, no. 21896/08, § 60, 19 Ocak 2010; *Stoichkov v. Bulgaristan*, no.

9808/02, § 66, 24 Mart 2005; ve *Vachev v. Bulgaristan*, no. 42987/98, § 71, ECHR 2004-VIII).

40. Somut olayda, Mahkeme, başvuranın özgürlüğünden yoksun bırakılmasına ilişkin sebepler hakkında bilgilendirilmediğini (bkz. yukarıda 36. paragraf) belirlemiştir. Bu sebeple, Mahkeme başvuranın, idari gözetimin başlangıcında idari gözetim altında tutulması işlemine karşı hukuki yollara başvurma hakkından esaslı olarak yoksun bırakıldığını tespit etmektedir (bkz. yukarıda anılan *Abdolkhani ve Karimnia*, § 141).

41. Mahkeme, başvuranın, idari gözetim kararına karşı Ankara İdare Mahkemesi'nde dava açtığını tespit etmiştir. Serbest bırakılması için yaptığı ilk başvuru tarihi ile mahkeme kararı arasında yedi ay süre vardır. Ankara İdare Mahkemesi'nin başvuranın davası hakkında karar vermesi dört aydan fazla sürmüştür. Bu bağlamda Mahkeme, Türkiye'de, sınırdışı amacıyla idari gözetim usulüne ilişkin hükümlerin yokluğu konusunda Sözleşme'nin 5 § 1. maddesine istinaden yaptığı tespitlere yollamada bulunmaktadır. Söz konusu usul karmaşık bir sorun ortaya çıkarmaz. Mahkeme, Ankara İdare Mahkemesi'nin, idari gözetim altına almak için yeterli hukuki dayanağın olmadığını AİHM'e nazaran daha iyi değerlendirebileceğini gözlemlemektedir. Dolayısıyla somut olayda başvuranın dilekçesinin mahkemece incelenmesinin yeterli derecede "hızlı" olmadığı sonucuna varmaktadır (bkz. yukarıda anılan, *Z.N.S*§ 62, ve *Tehrani ve Diğerleri v. Türkiye*, nos. 32940/08, 41626/08 ve 43616/08, § 78, 13 Nisan 2010).

42. Mahkeme, Türk hukukunun, başvurana, Sözleşme'nin 5 § 4. maddesi uyarınca idari gözetim altına alınmasının hukuka aykırılığının hızlı bir şekilde adli kontrolünü sağlayacak bir yol öngörmediği sonucuna varmaktadır (bkz. *S.D. v. Yunanistan*, no. 53541/07, § 76, 11 Haziran 2009, ve yukarıda anılan *Abdolkhani ve Karimnia* § 142).

Bu sebeple, Sözleşme'nin 5 § 4. maddesi ihlâl edilmiştir.

III. SÖZLEŞME'NİN 14. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

43. Başvuran, hukuka aykırı olarak idari gözetim altına alınmasının yabancı olmasından kaynaklandığını ve eğer Türk vatandaşı olsaydı

böyle bir muameleyle karşılaşmayacağını belirterek Sözleşme'nin 14. maddesinin ihlâl edildiğini öne sürmüştür.

44. Mahkeme, başvurunun bu kısmının kabuledilebilir olduğu kanaatinde. Ancak Sözleşme'nin 5. maddesinin 1., 2. ve 4. paragraflarına istinaden tespit edilen ihlâller ışığında, Mahkeme, mevcut başvuruya ilişkin temel hukuki sorunu incelediği görüşündedir. Bu sebeple, başvurunun bu kısmına ilişkin olarak ayrı bir karar verilmesine gerek olmadığı sonucuna varmaktadır (bkz. *mutatis mutandis*, *Saygılı ve Bilgiç v. Türkiye*, no. 33667/05, § 36, 20 Mayıs 2010, ve *Güveç v. Türkiye*, no. 70337/01, § 135, ECHR 2009 (alıntılar)).

IV. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

45. Sözleşme'nin 41. maddesine göre,

“Mahkeme işbu Sözleşme ve protokollerinin ihlâl edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlâli ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun bir surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder”.

A. Tazminat ve yargılama giderleri ve masraflar

46. Başvuran 25,000 Euro manevi tazminat talep etmiştir.

47. Hükümet, bu talebin dayanaksız ve aşırı olduğunu öne sürmüştür.

48. Mahkeme, başvuranın, sadece ihlâlin saptanması ile giderilemeyecek manevî zararlarının olduğunu tespit etmiştir. İhlallerin ağırlığını ve hakkaniyeti dikkate alarak Mahkeme, başvurana 9,000 Euro manevi tazminat ödenmesine hükmetmektedir.

49. Başvuran, herhangi bir yargılama gideri ve masraf talebinde bulunmamıştır. Bu sebeple bu konuda karar verilmesine gerek kalmamıştır.

B. Gecikme faizi

50. Mahkeme, gecikme faiz oranının Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı orana üç puanlık bir artış eklenecek belirlenmesine karar vermiştir.

**YUKARIDA BELİRTİLEN SEBEPLERLE, MAHKEME,
OYBİRLİĞİYLE**

1. Sözleşme'nin 2., 3. ve 13. maddelerine istinaden yapılan şikayetlerin kabul edilebilir olmadığına ve başvuranun geri kalan kısmının kabuledilebilir olduğuna;
2. Sözleşme'nin 5 § 1. maddesinin ihlâl edildiğine;
3. Sözleşme'nin 5 § 2. maddesinin ihlâl edildiğine;
4. Sözleşme'nin 5 § 4. maddesinin ihlâl edildiğine;
5. Başvuranın, Sözleşme'nin 14. maddesine istinaden yaptığı başvurunun incelenmesine gerek olmadığına;
6. (a) Davalı Devletin, başvurana, Sözleşme'nin 44. maddesinin (2). paragrafına istinaden kararın kesinleşmesinden itibaren üç ay içinde, tahakkuk edecek vergiler ile birlikte 9.000 (dokuzbin) Euro manevî tazminat ödenmesine; bu miktarın, kararın verildiği andaki kur üzerinden Türk Lirasına çevrilmesine;
- (b) üç aylık sürenin dolmasından sonra, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı orana üç puanlık bir artış eklenerek faiz işlemesine,
7. Başvuranın hakkaniyet uyarınca tatminine ilişkin geri kalan taleplerinin reddine

karar vermiştir.

İngilizce dilinde kaleme alınan işbu karar İhtüzüğün 77. maddesinin (2). ve (3). paragraflarına göre 11 Aralık 2012 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.